

OD SVOJEGA PRVEGA SREČANJA Z AVSTRALSKO ZEMLJO tistega 11. septembra 1982 sem se takoj zagledal v nebo. Neverjetna modrina neba, podobna skoraj barvi galice, s katero smo škropili naše vinograde pod Gorjanci na Dolenjskem. In v letošnjem poletju in sedaj že v naši jeseni sem se spet in spet zastrmel v neskončno modrino neba nad neizmernim obzorjem, kjer se v daljavi stikata ali ocean ali prostranstvo ravnine ali vzpetine. V spominu mi odzvanjajo besede velikega nemškega filozofa Immanuela Kanta: »Vedno znova dve stvari vzbujata občudovanje v meni: **Zvezdnato nebo nad menoj in moralni zakon v meni**« - mogočnost stvarstva okoli mene in ob meni ter moja vest kot notranji glas Božje postave. Ni čudno, da si je želel filozof to svojo misel vklesati na svoj nagrobni kamen.

Nebo in zemlja se dotikata, prav tako tudi nebo in ocean. In sonce ne potone ter morje ne zacvrči, ko se ujameta v daljavi zahoda. Na drugi strani in v novem dnevu sta spet v objemu svetlobe in dneva. Človek pa šteje dneve, tedne in meri leta po svojem koledarju, premalo pa se veseli Sonca življenja. Kako čudovito ime za nedeljo imajo angleško in nemško govoreči ljudje: Sunday, Sonntag – dan sonca, sončni dan!

Velika noč, ki je pred nami, je sij radosti in življenja. Ne, ni zanikanje trpljenja, preizkušenj, bolezní, razočaranj, smrti. Je pa njih preoblikovanje, transformacija. Velikonočna pesem zmagoslavno poje:

Le pomni, pomni to skrivnost, skoz' Golgoto gre pot v radost, aleluja, aleluja!

To je dar Vstalega Gospoda, ki hodi za nami po poteh naših Emavsov. In v tem razpoloženju ožarjenih por življenja voščim sebi in vam, dragi bralci in oblikovalci Misli, tudi v imenu vseh sodelavcev in naših posinovljenih misijonarjev, blagoslovljeno veliko noč, ki naj premaga noči naših bedenj z močjo žarkov milosti velikih dni.

Bog živi, aleluja, aleluja!

pater Ciril

JEZUSOVIH ZADNJIH DVANAJST UR

O filmu režiserja Mela Gibsa sem zasledil naslov v časopisu 'Gibson razdelil Ameriko'. Ni bilo naključje, da je bila premiera filma Zadnjih 12 ur Jezusa, postavljena na začetek postnega časa. Film naj bi ljudi vzpodbudil k razmišljanju o trpljenju božjega sina Jezusa Kristusa, ki ni bilo samo sebi namen, ampak je z njim odreševal svet. O filmu nekateri kritiki ugotavljajo, da preveč realistično prikazuje mučenje in Jezusove muke, zopet drugi, da izpostavlja negativno vlogo Judov in vzpodbuja antisemitizem (sovraštvo do Judov), večina pa sprejema film kot dober poskus avtorja približati resnico o Jezusovem trpljenju, na način, ki ga današnji človek najlažje sprejme.

Spregovoriti o postnem času in narediti majhno reklamo za film, bi se komu lahko zdelo 'pregrešno', saj je vendar to še vedno resni čas, ki naj bi kristjane obrnil vase, k bližnjemu in Bogu. Seveda, saj prav o tem želim spregovoriti. Pred očmi moramo imeti besede evangelista, ko spregovori, da zunanja podoba ni pomembna ob našem postu: »Ne pretrgajte svojih oblačil, ampak svoja srca...«

Cerkev nam daje 40 dni milostnega časa, ki naj bi ga kristjani preživeli duhovno in življenjsko bogato. Naše razumevanje tega časa bi lahko v medijih sprožilo podoben naslov kot za omenjeni film 'Cerkev razdelila vernike'. Od kod taka drzna misel? Preprosto iz našega ravnanja.

Vse bi danes radi poenostavili in spravili pod okrilje komodnosti:

- **Spreobrnjenje.** Saj sem kristjan, od česa naj bi se pa spreobrnil. Greh. Kaj pa je to? Kdo sploh še greši? Kaj pa je danes sploh še greh? Spoved? Kdo pa še potrebuje spoved. Plačam sto dolarjev na uro psihiatru, pa je.
- **Molitev.** Saj molim, kadar resnično kaj potrebujem. Za molitev pa danes res ni časa. Molil bom, ko bom star in bolan. Kaj pa sploh je molitev, komu pa koristi?
- **Dobra dela.** Kakšna dobra dela, kdo pa meni naredi kaj dobrega? Vse si moram sam prislužiti. Kdor več ima, ta nekaj velja. Če bi razsipal okoli, ne bi imel nič. Stari in bolni? V domove z njimi, tam ne motijo nikogar, pa še špetirjev ne delajo. Saj osebje dobro skrbi zanje. A, lačni po svetu? Naj gredo delat, pa ne bodo lačni. Ubogi? Zanje naj skrbi država, saj plačujemo visoke davke.
- **Sveta maša.** Enkrat na leto je dovolj. Eno leto za božič, drugo leto za veliko noč. Sicer si je pa to Cerkev izmislila, da bi nas lahko komandirala. Verem sem, nisem pa fanatik, da bi šel k maši. V nedeljo se lahko spočijem, dolgo spim, potem pa na izlet. Pokosim travo in naredim še kaj drugega. Bog se ne jezi, malo poskrbim zase. Skratka nimam časa.
- **Vrednote.** Koga pa brigajo danes krščanske vrednote kot so: ljubezen, vera, resnica, mir, poštenje, zvestoba, delavnost, pravičnost, spoštovanje... To je zastarelo. Danes velja samo čim več imeti. In to za vsako ceno. Ko gre za materialne dobrine, me ne zanima noben človek, ne oče, ne mati, ne brat, ne sestra, kaj šele drugi ljudje. Vse lahko delam, kar hočem, ker je svoboda največja vrednota.
- **Sveto pismo.** Kdo pa še bere te pravljice? Še časopis komaj preberem, ne pa Sveto pismo. Sicer je pa samo nasilje v njem. Če že berem, potem berem pametne in zanimive stvari.
- **Skupnost.** Pravijo, da sem odgovoren za skupnost – Cerkev, ker sem krščen. Saj tako sprašujejo samo za denar. Pa še to, da v cerkvi tičijo sami taki, ki so tam pobožni, ko pridejo ven pa opravljajo vse počez. S takimi se ne družim. Jaz nisem tak. Slovenska skupnost pa tako ali tako pretirava. Sprejeli naj bi že enkrat avstralski način. Zaprejo naj že te svoje centre, si razdelimo denar in gremo vsak k sebi. Slovenščina me pa tako samo moti, da ne morem govoriti boljše angleško.

Iz takšnih in podobnih tuhtanj sledi, da so druga polovica, kristjani vrste dinozaver. Kajti svoje življenje cenijo, za svojo duhovnost porabijo nekaj več časa kot za pranje avtomobila, zavedajo se, da so grešniki in se trudijo spremeniti svoje življenje po besedi Jezusa iz Svetega pisma. Poleg denarja so jim pomembnejše stvari. Poskušajo pomagati svojim bližnjim in v njihovih stiskah odkrivati svoje poslanstvo. Sveta maša in molitev ter branje Svetega pisma jim pomenijo vsakdanja duhovna hrana. Odkrivajo, da je človek več kot samo materialno bitje, da brez duhovne hrane postanejo 'duhovni siromaki'. Vrednote so jim svete, ker gradijo odgovorno človeško družbo. Cerkev imajo radi, ker je grešna in sveta, do države in narodne skupnosti čutijo odgovornost.

Kaj ima vse to s postnim časom? Veliko. Ker je to samo en poskus razmišljanja, da je krščanstvo nekaj življenjskega. Da je vera v Jezusa Kristusa dar in da je naše hrepenenje in prizadevanje teženje k boljšemu, kar je edino vredno bitja, ki se imenuje ČLOVEK.

p. Niko Žvokelj, Nova Štifta na Dolenjskem

Simon iz Cirene

Bil sem na poti k njivam, ko sem Ga videl, kako nosi svoj križ; in množice so hodile za njim. Potem sem tudi sam hodil ob Njem.

Zaradi bremena se je večkrat ustavil, kajti Njegovo telo je bilo izčrpano. Potem se mi je približal rimski vojak in rekel: »Pridi, ti si močan in postaven; nesi križ temu človeku.«

Ko sem slišal te besede, je moje srce vzvalovilo in bil sem hvaležen. In nesel sem Njegov križ.

Bil je težak, kajti bil je narejen iz topola, ki so ga namočila zimska deževja. Jezus me je pogledal. Pot s čela Mu je tekel na brado. Spet me je pogledal in rekel: »Ali tudi ti piješ iz tega keliha? Resnično, pil boš z njegovega roba skupaj z menoj do konca časa.« Ko je tako govoril, mi je položil roko na prosto ramo. In skupaj sva krenila proti griču Lobanja.

Toda sedaj nisem več čutil teže križa. Čutil sem samo Njegovo roko. Bila je kakor ptičja perut na moji rami. Potem smo prišli na vrh griča in tam so ga hoteli križati. Tedaj sem začutil težo drevesa.

Ko so Mu z žebli prebodli roke in noge, ni izrekel niti besede niti ni izpustil glasu.

In Njegovi udje pod kladivom niso zadržali.

Zdelo se je kakor, da so Mu roke in noge omrtele in bodo spet oživele šele, ko se okopajo v krvi. Zdelo pa se je tudi, kakor da hrepeni po žeblih kot kraljevič po žezlu; in, da prosi, naj Ga dvignejo visoko. Moje srce ni pomislilo, da bi se zaradi Njega žalostilo, kajti bil sem prepoln čudenja.

Zdaj je človek, ki sem mu nesel križ, postal moj križ.

Če bi mi spet rekli: »Nesi križ temu človeku,« bi ga nesel, dokler se moja pot ne konča v grobu. Toda prosil bi Ga, da mi položi roko na ramo. To se je zgodilo pred mnogimi leti; toda še vedno, kadarkoli hodim za brazdo na njivi in v tistem sanjovem trenutku pred snom, nenehno mislim na tega ljubljenega človeka.

In čutim Njegovo krilato roko, tukaj, na levi rami.

Jokala je od sreče

V življenju lahko doživiš marsikaj in nekateri dogodki se ti za vedno vtisnejo v spomin. Bogu se zahvaljujem, da mi je naklonil dober spomin.

Današnje čase se mnogo govori in razpravlja o naših družinah, ki niso take, kot bi morale biti. Z eno besedo povedano: niso srečne. Ravno to me je spodbudilo, da vam opišem dogodek, ki sem mu bila priča v bolnišnici, seveda pred mnogimi leti.

Bilo je takrat, ko sem rodila svojo zadnjo, najmlajšo hčerkico. Tedaj v naši bolnišnici še niso imeli prave porodnišnice. Tako so v eni sobi namestili po osem ali deset porodnic. Jaz sem bila že »rešena«, ko pripeljejo na porod ženo, ki še ni nikoli rodila. Žena je bila tik pred petdesetim letom! Zdravniki so ji posvečali posebno pozornost. Še sama ne vem, kako je bilo, da smo ženske kar naenkrat zvedele vse o njej. Leta in leta sta se z možem trudila, hodila od zdravnika do specialista, da bi vendar dobila vsaj enega otroka. A vse zaman. Posvojila sta deklico, ki je bila sedaj stara že dvanajst let in z možem sta se sprijaznila, da svojih otrok pač ne bosta imela.

Neko dopoldne je premišljevala, kaj pomeni to, da že tri mesece ni imela več perila. To je mena, dokaz, da ne more več pričakovati otroka... Pa toliko je molila k Bogu in vedno je upala.

Ker ni čutila nikakršnih težav, tokrat ni šla k zdravniku. Samo čudila se je, da se je naenkrat zredila in, da se je njen trebuh, ki je bil vedno slok, vsak dan bolj večal.

V meni se nekatere ženske zredijo, ji je povedala starejša gospa. A neko noč, ko je mirno ležala v postelji, je nenadoma začutila, da se je nekaj premaknilo v njenem trebuhu. »Najbolje, da greš k svojemu zdravniku,« ji je svetoval njen nadvse dobri mož.

»Lepo se ulezite in sprostite se!« ji je velel zdravnik. »Zdaj pa lahko vstanete,« je dejal, ko jo

je kar hitro pogledal. »Kako dolgo pravite, da nimate več perila?«

»Ja, to bo sedaj že peti mesec.« »Noseči ste, gospa in vse je v najlepšem redu!«

»To ni mogoče, saj bom kmalu stara petdeset let!« Njeni občutki so se mešali z veseljem, skrbjo in strahom...

Vso noč je trajalo. Proti jutru je v porodni sobi zajokal močan in lep fantek: tehtal je kar štiri kilograme in pol! Ko so jo pripeljali v sobo, so tej mamicu tekle solze brez prestanka. To so bile solze sreče.

Prava senzacija pa je nastala pozno popoldne, ko jo je obiskal njen mož. Bil je lep, postaven moški, istih let kot žena. Toliko belig nageljčkov v življenju še nisem videla v šopku, ki ga ji je mož položil na posteljo. Poljubil je svojo lepo ženo. Oba sta jokala. Besede tukaj niso potrebne. Jokale smo tudi me v tej sobi. Preveč je bilo ganljivo.

Prišel je zdravnik, ki je bil ves čas pri porodu. Babica, sestre. Od vrat sem je večkrat zabliskal fotoaparati. Slikali so tedaj, ko so srečnemu očetu podali otroka v naročje. Vsi so jima čestitali...

»To je dogodek leta,« reče zdravnik, »da se je tema zakoncema izpolnila dolgoletna srčna želja.« Tudi njemu so kanile solze po licu in naglo je odšel iz sobe.

Ana Uršej - Ognjišče, marec 2004

IZPOD TRIGLAVA

Piše Tone Gorjup

NADŠKOF dr. FRANC RODE ODHAJA V VATIKAN. Na god lurške Matere Božje, 11. februarja 2004, je ljubljanski nadškof in slovenski metropolit dr. Franc Rode presenetil z novico, da ga je papež Janez Pavel II. imenoval za prefekta Kongregacije za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja v Vatikanu. Gre za eno od devetih kongregacij, ki je po domače povedano, odgovorna za vse kar zadeva življenje redovnikov in redovnic. Nadškof Rode je novico sporočil na seji dekanov, zboru svetovalcev in ožjih sodelavcev, ki so se jim ob koncu pridružili še predstavniki medijev. Zbranim je povedal: »To je bilo zame presenečenje in prvo, kar sem čutil, je bila velika žalost, ker tukaj delam z veseljem in vas imam rad; rad imam ljubljansko nadškofijo in Cerkev na Slovenskem. Toda želja svetega očeta je zame ukaz.« Nadškof je še dejal, da je bila s tem imenovanjem izkazana izjemna čast tako slovenski Cerkvi kot slovenskemu narodu nasploh. Zatem je spregovoril o sedmih letih svojega vodenja ljubljanske nadškofije in naše krajevne Cerkve. Pri tem je v ospredje postavil sinodo oziroma občni zbor Cerkve na slovenskem in sklenitev sporazuma o osnovnih pravnih vprašanih med našo državo in Svetim sedežem, ki je bil potrjen le dan pred njegovim uradnim imenovanjem za prefekta rimske kongregacije. Nadškof Rode bo novo službo, na katero je vezan tudi kardinalski naslov, prevzel po beli nedelji oziroma v drugi polovici aprila in tako začel novo obdobje v svojem življenju. Kot je znano je Franc Rode doma z Rodice pri Domžalah, ki spada v župnijo Jarše. Rodil se je 23. septembra 1934 v Ljubljani. Po vojni se je leta 1945 s svojimi starši izselil v tujino in se končno naselil v Argentini. V Buenos Airesu je stopil v bogoslovje. Teološki študij je nadaljeval v Rimu in Parizu. Leta 1952 je stopil v misijonsko družbo lazaristov. V duhovnika je bil

posvečen v Parizu leta 1960. Tri leta pozneje je postal doktor bogoslovja. Po končanem študiju v Parizu se je vrnil v domovino. Od leta 1967 je bil ravnatelj lazaristovskih bogoslovcev. Predaval je na Teološki fakulteti v Ljubljani. Leta 1981 je odšel v Rim in tam deloval v Tajništvu za neverujoče. Leta 1993 ga je papež imenoval za tajnika Papeškega sveta za kulturo, 5. marca 1997 pa za ljubljanskega nadškofa in slovenskega metropolita.

JANŠA NAPOVEDAL VLADO V SENCI.

Predsednik Slovenske demokratske stranke Janez Janša, njegova stranka in Nova Slovenija Andreja Bajuka, ki sta povezani v Koalicijo Slovenija, imata že zdaj vsaka svoj strokovni svet. K sodelovanju pa nameravata povabiti še vrsto strokovnjakov, ki bodo v letu volitev pripravili program, primerljiv ministrski shemi sedanje vlade Antona Ropa. Če so se prej nekateri strokovnjaki obotavljali javno sodelovati z opozicijo, ker so bili v takem primeru brez možnosti za pridobitev vidnejše službe v javni upravi ali gospodarstvu, se zdaj zaradi številnih napak in škandalov, ki spremljajo delovanje sedanje vlade, ne obotavljajo več. Janša je napovedal, da bodo vlado v senci oblikovali do velike noči.

OBILICA DELA PRED VSTOPOM V EVROPSKO ZVEZO.

Dobra dva meseca pred vstopom Slovenije v razširjeno Evropo je vlada ugotovila, da mora naša država sprejeti še 48 zakonov in potrditi 25 sporazumov, da bi se dokončno prilagodila novim razmeram. Vlada, ki zakone pripravlja in državni zbor, ki jih sprejema, naj bi večino tega dela opravila do 1. maja. Predsednik vlade Anton Rop meni, da bodo to delo opravili v predvidenem roku, če pri tem ne bo nepotrebnega zavlačevanja. V demokratski stranki menijo, da ob spoštovanju demokratične procedure v državnem zboru to ne bo mogoče. Nastalo stanje po besedah Janeza Janše kaže, da v vladi ni bilo in

ni potrebnega sodelovanja niti pri projektih, pri katerih je dosežen nacionalno soglasje. Opozoril je še, da bi morali biti nekateri zakoni glede na načrte vladajoče koalicije sprejeti že lani ali celo predlani.

FORUM 21. Uprava državne varnosti je bila v prejšnjih časih precej skrivnostna organizacija. Velika večina ljudi je sploh ni poznala, tisti, ki pa so se srečali z njo, so bili raje tiho. Organizacija je bila neposredno podrejena centralnemu komiteju, delovala pa je v dveh smereh, na področju politike in gospodarstva. Politični del je skrbel za nadzor celotnega prebivalstva, še zlasti za tiste, ki so bili družbeno politično oporečni in seveda za sovražno emigracijo in Cerkev, ki je bila kot notranji sovražnik na častnem mestu. Drugi del uprave državne varnosti pa je skrbel za finančno osnovo delovanja celotnega sistema. Tako smo imeli kljub socializmu posameznike, ki so vodili napol prikrit gospodarski sistem, ki so ga upravljali po načelih divjega kapitalizma. Ti gospodarsko-trgovski tokovi so segali tako na vzhod kot zahod, zlasti pa v dežele tretjega sveta, kjer je bilo dovoljeno marsikaj. Zadnji neformalni vodja te skupine v prejšnjem sistemu je bil predsednik CK ZKS Milan Kučan. Slednji je v spremenjenih razmerah zamrznil partijsko knjižico. Po preteku predsedniške funkcije pa so mnogi ugibali, kaj se bo zgodilo z njim. Konec februarja so stvari postale bolj jasne. V šišenskem hotelu so na pobudo Kučana ustanovili tako imenovan Forum 21. Kot so se sami predstavili, so skupina ljudi, ki jim ni vseeno, kakšna bo prihodnja podoba Slovenije in kdo jo bo ustvarjal. Zato so se odločili, da bodo vplivali na politično dogajanje v državi. Čeprav so sprva poudarjali, da gre za pobudo civilne družbe, so udeleženci ustanovnega srečanja dejali, da bodo podprli levo politično opcijo. Na ustanovnem sestanku se je zbralo nekaj direktorjev, ki so svoja mesta zasedali že v času komunizma, nekaj mlajših, ki so na položaje prišli po volji starih sil, nekaj razumnikov, ki so politično prepoznavni, na presenečenje mnogih pa sta bila tam tudi predsednika največjih strank tranzicijske levice. Tako bi lahko rekli, da je Forum 21 neka nova oblika tega, kar smo že imeli pred nastopom demokracije; celo vodilni moške so v veliki meri isti, le za spoznanje bolj premeteni, premožni in osiveli.

AVSTRALSKI VEČER IZZA KONGRESA.

Slovenska konferenca Svetovnega slovenskega kongresa že več let prireja večere, na katerih

posebno pozornost namenja posameznikom, skupinam naših rojakov ali vprašanjem, ki zadevajo slovenstvo. Gostja prvega večera v mesecu marcu je bila **Jožica Marn Gerden iz Mildure**. Zbranim se je predstavila kot avstralska Slovenka, ki svoj narodni ponos in slovenstvo živi sredi tujega sveta, hkrati pa ohranja živ stik z domovino. Spregovorila je o svojem raziskovanju srednjeevropske venetske zgodovine in povzela svoj referat, ki ga je imela na posvetu Prebivalstvo na tleh Srednje Evrope. Ob koncu pa je **predstavila knjigo z naslovom Potovanje skozi čas**, ki jo je navdihnili odkritje več tisoč leta stare mumije ledenega moža Ötzia, ki so ga našli v letu osamosvojitve Slovenije na meji med Italijo in Avstrijo na Tirolskem. Jožica je to knjigo napisala v sodelovanju s Čehom Petrom Jandáčkom, ki živi v Združenih državah Amerike. Jandáčkov slika o ledenem možu Ötzi je dopolnila v povest ter jo v povezavi s slovenskimi legendami in miti iz davnine postavila v naš prostor. Knjiga je na pragu novega povezovanja Evrope še kako dobrodošla, saj v nas Slovincih lahko okrepi samozavest in ponos. Kot narod ne vstopamo v nek nov svet, ampak ostajamo na prostoru, kjer smo bili že od nekdaj. Stoletja so nas učili, da smo prišli izza Karpatov. Vsaj toliko, če ne še več razlogov je, da verjamemo v venetski izvor naših prednikov. Na večeru izza kongresa se je zbralo kar nekaj obrazov, ki so daljši ali krajši čas hodili pod avstralskim soncem. Tam je bil tudi Gianni Rijavec, ki se pripravlja na nov obisk Avstralije.

KRIŽEV POT DANETA ZAJCA. V Doberdolu so na prvo postno nedeljo predstavili dvojezično knjigo križevega pota **Ecce homo** Daneta Zajca z barvnimi reprodukcijami slikarke Alekse Ivanc Olivieri. Za prevod znanega Zajčevega križevega pota v italijanski jezik je poskrbela Jolka Milič, knjigo je založila župnija Sv. Martina iz Doberdoba. Omenjeni križev pot je bil pred leti objavljen v Novi reviji, tokratna objava pa je prva dvojezična. **POSTNA PREDAVANJA V LJUBLJANI.** Nadškofijski referat za versko izobraževanje odraslih je za letošnji postni čas pripravil niz predavanj na temo **Pod Božjim pogledom v Evropsko zvezo**. Predavanja so vsak postni četrtek na Teološki fakulteti v Ljubljani. Prvo predavanje z naslovom Spoprijem z evropskim laicizmom je imel škof Anton Stres, sledili so mu je Rudi Koncilija s predavanjem Slovinci, praprebivalci v srcu Evrope, Mirko Mahnič

o tem, Kako v Evropski zvezi ostati Slovenci?, pater Vital Vider je imel predavanje Zakonci in družine ob vstopu v Evropsko zvezo, Ivan Štuhec o Slovenski narodni identiteti in globalizaciji, Justin Stanovnik pa V Evropsko zvezo z duhovno izkušnjo komunističnega preganjanja vere.

PREŠERNOVA NAGRADA. V Cankarjevem domu v Ljubljani je bila na predvečer slovenskega kulturnega praznika osrednja državna proslava, na kateri so podelili Prešernovo nagrado ter razglasili dobitnike nagrad Prešernovega sklada. Prešernovo nagrado je prejel koroški rojak **Florjan Lipuš**, ki je

bil tudi slavnostni govornik. V govoru je izpostavil pomen jezika za obstoj slovenstva. Dotaknil se je tudi težkega položaja koroških Slovencev, h kateremu pripomorejo tudi sami. Kot je dejal o slovenskem jeziku, ga »sami utišujemo in zmanjšujemo, s politično nezrelostjo in nepoučljivostjo skrbimo za to, da se vedno manj razlega med nami". Nagrajenci Prešernovega sklada za letos pa so klarinetist Mate Bekavac, igralec Radoš Bolčina, pisatelj Iztok Geister, baletna plesalka Alenka Ribič Laufer, slikar Oto Rimele in skladatelj Igor Štuhec.

Iz Venezuele: pater Hugo v stiski

Za čuda sem naenkrat postal zelo pismen. K temu me silijo okoliščine. Letošnje leto sem začel bolj čudno, doživel sem namreč stvari, ki so se mi pripetile prvič v življenju. V pismu, ki sledi, sem napisal, kaj se mi je zgodilo. Zelo bom hvaležen, če mi lahko priskočite na pomoč, sem res v stiski. Da prebrodim ta prvi najtežji čas, bom pač prodal nekater stvari: kolo, vodno pumpo in motor, pralni stroj..., vendar to je samo mašenje lukenj. Na kakršnokoli posojilo ne morem računat.

Države, kjer je mnogo revščine, imajo tudi zelo visoko stopnjo najrazličnejšega kriminala. V to vrsto dežel spada prav gotovo tudi Venezuela. Velika revščina ljudi, prekupčevanje droge, podkupljiva policija, še bolj podkupljiva sodišča, kazensko pravo zelo ohlapno, skratka nešteto ugodnosti za kriminalce. Ta obrt se je v zadnjih letih razcvetela do nevzdržnih meja. Zato se že pojavljajo organizirane skupine samoobrambe. Se pravi, da veleposestniki, trgovci in podjetniki najemajo oborožene ljudi, ki po naročilu likvidirajo osumljene roparje, morilce, ugrabitelje, delikvente. Seveda to lahko spremeni Venezuelo v drugo Kolumbijo, kjer te vrste oboroženih skupin doživljajo pravi razcvet. Te skupine so seveda nekontrolirane in se pogostokrat sprevržejo v prave kriminalne tolpe. To se pravi tako kot pravi pregovor: »Zdravilo je slabše od bolezni same!«

Tako se je meni pripetilo, da me je obiskalo 8. januarja 2004 ob 4. uri zjutraj pet oboroženih mož. Vsi so bili črnci, atletske postave, črno oblečeni, in kratkih las. Vstopili so v spalnico, potegnili rjuho z mene in s pištolo vrpto v glavo, zapovedali, da jim

sledim. Seveda nisem niti za trenutek pomislil na kakršnokoli obrambo. Peljali so me v sosednjo sobo, kjer so me na tleh zvezali in zalepili usta s širokim trakom in kar ga je ostalo, so mi ga velikodušno poklonili. Še ne čisto prebujen sem si mislil, da gre za pomoto, da so možje člani tajne policije, da so prišli po naročilu neke ovadbe. Niso me vprašali prav ničesar, sicer mi ne bi takoj na začetku zamašili usta. Eden je stal ob meni, drugi pa so premetavali po pisarni in spalnici. To delo ni bilo težko in dolgo. Ves denar sem imel v predalu pisalne mize. Na vso žalost, tam je bil ves moj denar (ne samo bolivarje - denarna enota v Venezueli) ampak tudi dolarji. Skratka, denar, ki sem ga prinesel s svojih zadnjih počitnic. Na banki nisem imel ničesar, zaradi slabe menjave dolarja po uradni ceni, na ulici »za voglom« je menjava trikrat večja.

Roparji niso bili iz bližnjih krajev, prišli so od drugod, najeti in z dogovorom domačega izdajalca. Vse je bilo dogovorjeno že pred krajo. Morda sem k temu pripomogel še sam, ker sem menjaval dolarje brez skrivanja po pravilu povpraševanja in cene. Gotovo je med mojimi kupci izdajalec, ki je vse organiziral in s poklicnimi roparji odlično izpeljal načrt.

Vse sem prijavil policiji. Prišli so, pogledali, popisali in odšli. Malo upanja imam, da jih izsledijo. Pričakujem pa, da bodo v teh dneh prišli prosit, da jim dam za bencin, če hočem, da bodo sledili tatovom. Verjetno jim ne bom dal za bencin, končno je to izkoriščanje človeka v stiski, z druge strani so pa oni uradniki plačani za svoje delo, a na žalost ga ne izpolnijo.